

extremi deputentur, ne aliàs saluberrimum hoc Concilii Tridentini Decretum inanè planè reddatur; nihilque exinde proveniat, nisi aliquis nummus aut munusculum in commo- dum Archi-Presbyterorum aut aliorum Commissari- orum.

XIV. Secundo inquiri vult Synodus Tridentina, num pu- ella habeat conditiones requisitas juxta Monasterii illius & Ordinis regulam: quod indubiè tam de conditionibus cor- poris, quam animæ intelligendum est: idque non tantum ut sustineat regulam prout forsan in Monasterio à relaxatis a- liquis servatur, sed prout ea juxta normam professionis servanda est.

XV. Tertio ex præscripto Synodi Tridentinæ inquirendū à Commissario Episcopi, an Monasterium sit idoneum, hoc est, tale sit, in quo ea sit Regularis disciplina, ut merito sperari queat, quod in illo ipsa puella vota sua exactè exsolvere, & vitam Religiosam sine salutis discrimine agere queat.

XVI. Quid enim si Episcopus ejusve Commissarius intel- ligat, omnes aut plerasque Moniales in illo Monasterio pecunia possidere, atque vitio proprietatis infici, aliave vitia & regulæ disciplinæ relaxationes ibidem inolevisse? nonne merito judicabit, Monasterium illud esse inidoneum in quo

ipsa puella securè vota sua exsolvat, & vitam religiosam gaudeat? adeoque puellam jure merito monebit, ut attendat, an inter Moniales & Sorores à regula sua recedentes poterit ip- sa regulam inviolatam observare.

XVII. Sic legitur apud Fagnanum ad Cap. MONACHI De Statu Monach. quod S. Congregatio Cardinalium in pluribus Monasteriis Monialium, in quibus ex relatione E- piscoporū intellexerat non servari vitam communem, in- hibuerit receptionem puellarum ad professionem; pericu- losum existimans profiteri in Monasterio, in quo Moniales omnes essent proprietariæ.

Quidni quoque Episcopus ejusve commissarius præfer- tim in Monasteriis exemptis attendat ad Confessarios & Di- rectores spirituales ipsius Monasterii? Quis enita nescit, quod ab idoneitate aut idoneitate illorum pro magna parte dependeat bonum vel malum regimen Monialium, quod- que graves molestias experiantur, si malos aut saltem pa- rum idoneos Directores fortiantur: ut merito etiam de hoc puncto puella moneatur; ubi seridè expendat, itum difficul- tates, quæ hoc ex capite non raro oriuntur, sustinere pote- rit; ac sufficienter ponderaverit.

TITULUS XXVI.

De Simonia circa ingressum Religionis.

CAPUT I.

Est Simonia aliquid exigere pro sustentatione Professu- ri, dum Monasterium est sufficiens.

- 1 Disciplinam Monasticam multum enervat temeraria & præcepta ad Religionem admissio.
- 2 Ne hoc fiat cavenda est omnis temporalis lucri ex admissio- ne cupiditas.
- 3 Connexio hujus materia cum præcedenti.
- 4 Aliquem admittere ad Religionem amore pecuniæ Simo- niacum est.
- 5 Pro admissione ad Religionem pecuniam accipere est aequè Simoniacum, ac eam exigere ad Canonatum.
- 6 Simoniacum est exigere pecuniam pro sustentatione Pro- fessuri, quando Monasterium est sufficiens.
- 7 Eadem ratione quæ illicitum est vendere præbendam anne- xam Canonatui, etiam illicitum est vendere jus susten- tationis, quando Monasterium est sufficiens.
- 8 Jus sustentationis annexum est admissio ad professionem.
- 9 Primum ex intentione Fundatorum.
- 10 Secundo ex mente Ecclesiæ.
- 11 Admissus ad professionem etiam consequitur jus ad susten- tationem.
- 12 Nihil potest accipi pro jure sustentationis, quin una cen- seatur acceptum pro admissione ad professionem.
- 13 Probatur ex Gratiano.
- 14 Dum quis gratis admissus est ad Religionem, nihil potest accipi titulo sustentationis.
- 15 Proponitur novus titulus quo aliqui exactiones dotium à Simonia vindicare volunt.
- 16 Primum argumentum quo titulus illius infirmitas ostenditur.
- 17 Secundum argumentum.
- 18 Tertium argumentum.
- 19 Quartum argumentum.

Nihil est quod ipsam disciplinam Monasticam, ipsam- que Religionem ita natam sit enervare, imò pes- sum dare ac totaliter corrumpere, quam indiscretam ac præ- cipitem ad Religionem non satis probatorum admissionem titulo præcedenti notatum fuit: ac unà ostensum, nihil adeo à Monachorum Patribus & Ecclesiæ Prælati inculcatum, quam postulantium atq; Novitiorum sedulâ probationem & diligens circa mores & vocationem illorum examen.

II. Ut verò justum de vocatione & idoneitate postulan- tium ac Novitiorum formetur judicium, summo opere caven- dum, ne judicium per spem aliquâ lucri vel commodi tem- poralis ex admissione Postulantis aut Novitii consequendi corrumpatur; atq; hinc contingat, ut non tam morum inte- gritas ac vocationis signa in ipso Postulante expendantur, quam commodum temporale quod ex ejus admissione spe- rat: Nam ut in simili notat S. Gregorius, amor pecuniæ facit, ut nulla de actu probatio, nulla sollicitudo de moribus, nulla de vita discussio, sed solummodo dignitas, qui dare pre- tium suscepit, estimetur. Lib. 7. Epist. III.

III. Priusquam ergo de ipsa Religiosa professione agam, prius de Simonia, ex ipsa pecuniæ cupiditate seu avaritia profuente, agendum credidi, quam vel eo titulo studiosè cavendam in admissione ad Religionem, & Ecclesiæ Cano- nes & Monachorum Regulæ ac Constitutiones inculcant, quod per eam contingat, ineptiores non raro ad religionem admitti, & capiores excludi.

IV. Amore pecuniæ alicui Religionis ingressum annuere cui ille negatus fuisset, si pecunia sine illa persona haberi potuisset; ita ut consequenter persona ad Religionem admit- tatur propter pecuniam, Simoniacum esse cum S. Bona ventu- ra tradunt Theologi & Canonistæ.

„Frequenter contingit (ait S. Bonavent. in Libello Apol. qu. 18.) ut personam recipiant amore pecuniæ, ita, quod si possent illam pecuniam habere sine persona istâ, non reci- perent personam; sed ut habeant pecuniam, personam recipiunt, & hoc penitus impurum est & Simoniacum; quia ibi pecunia causa est receptionis personæ & non e converso. Ubi ergo recipitur propter pecuniam, Simonia persona est, quia ibi venditur spirituale, id est, consortium spirituales societas pro temporali, scilicet pro pecunia.

V. Imò si pro ingressu Religionis, seu admissione ad con- sortium spiritualis Societatis, sive vitæ Monasticæ pecunia exigatur, æque expeditum est apud omnes, Simoniam com- mitti à Religiosis exigentibus; non secus atque à Canonicis exigentibus pecuniam pro admissione alicujus ad Canonica- tum sive consortium spiritualis Societatis Canonialis.

VI. Illud quoque expeditum est, quod sicuti Patronus aut Collator Canonicius est Simoniacus, atque ipsum Ca- nonicatum vendere censetur, si pecuniam non quidem di- rectè & principaliter exigat pro Canonatu, sed pro-

præbenda temporali, seu jure recipiendi temporalia emolu- menta Canonici annexa, ita quoque Simoniam commit- ti à Monasteriis opulentis seu sufficienter dotatis, si à Po- stulantibus admitti ad religionem exigant pecuniam, non quidem directè & principaliter pro ipso ingressu, sed pro sus- tentatione sive alimentatione, quam ei post professionem, tanquam uni de communitate Monasterium subministrare tenebitur.

VII. Ratio enim ob quam Patronus sive Collator Cano- nicatus per hujusmodi exactionem fiat Simoniacus, hæc est, quod Præbenda seu jus recipiendi temporalia sit ita anne- xum Canonici, ut Canonatu obtento necessariò illud sequatur; adeoque Canonatu gratis obtento, etiam unâ obtineatur jus recipiendi temporalia, tanquam ipsi Cano- nicatus inseparabiliter ex constitutione Ecclesiæ & mente Fundatorum annexum: ita ut de similibus sibi mutuo eo mo- do annexis & se concomitantibus rectè dixerit S. Thom. 2. 2. q. 100. art. 4. *Rebus istis venditis, etiam spiritualia venditioni subici.* Quia, teste Paschali II. in *Can. 7. caus. 1. q. 3. Quisquis horum alterum vendit sine quo nec alterum provenit, neutrum invenditum derelinquit.*

VIII. Porro jus ad sustentationem non minus annexum esse admissioni ad Religionem, sive professionem Religio- sam non minus tribuere jus ad alimentationem ex proventi- bus Monasterii ipsi Professo, quam admissio ad Canonica- tum tribuit jus ad præbendam temporalem Canonici annexam, ipsa conditio proventuum Monasticorum, sive mens Fundatorum, sive ipsius Ecclesiæ præscripta atten- dantur, evincit.

IX. Ea enim est, & semper fuit Fundatorum ac dotantium Monasteria intento, illudque desiderium, ut ex rebus eo- rum temporalibus alerentur ii, qui omnibus renuntiantes, tanquam pauperes in hoc sæculo Christo unicè vivere vol- lunt, quemadmodum piè ac doctè exponit S. Augustinus in *Ps. 103.* & ex omnium penè Fundatorum atque dotatio- num antiquis monumentis est manifestum; eamque præ cæ- teris fufius ac luculentius in suo testamento expressit Piiissi- mus Cluniacensis Fundator Guilelmus Dux Aquitaniæ: qui postquam diutius secum deliberasset, quâ ratione per- temporales sibi datas divitias æternas mercari posset, dicit: „Hoc nullâ specie vel modo fieri posse videtur, nisi ut juxta „Domini præceptum amicos mihi faciam pauperes ejus: „utque hujusmodi actio non ad tempus, sed continuè pera- gatur, *Monasticâ* professione congregatos ex propriis „sumptibus sustentem. Eâ siquidem fide, eâ spe, ut quamvis „ipse cuncta contemnere nequeam, tamen dum mundi con- temptores, quos justos credo, susceperim, justorum mer- cedem accipiam... Præcipimus siquidem, ut maxime illis „sit hæc nostra donatio ad perpetuum refugium, qui pau- peres de sæculo egressi, nihil secum præter bonam volun- tatem attulerint, ut nostrum supplementum sit abundant- tia illorum.”

E quibus perspicuum est, intentionem piissimi Fundatoris fuisse, ut his bona sua essent in sustentationem & supplementum, qui pauperes de sæculo egressi non pecuniam, aut aliud quidpi- am temporale, sed bonam solummodo voluntatem secum attulerunt.

X. De hac Fundatorum mente persuasus S. Gregorius scribit ad Fortunatum Episcopum Neapolitanum: „Alicui „Monasterio nec tu, nec Presbyteri tui præter diligentiam „disciplinæ aliquid molestiæ inferatis. Aut si quid illic pro- diverlorum devotione accesserit, vobis vindicare astime- tis: Cum Monachis ibi servientibus debeas proficere „quidquid a fidelibus calter offerri contingit. Refertur in „Cap. 1. de Statu Monach.

Deinde quidquid ex labore aut industria aliove titulo Re- ligiosis obvenit, non ipsis Monachis in particulari, sed ipsi Monasterio seu Communitati acquiritur; ut in omnium, qui de Communitate sunt, necessitates cedat; juxta illud Cano- nicitarum vulgare axioma: *Quidquid Monachus acquirit, Monasterio acquirit.*

XI. Quæ ostendunt rectè jam pridem notasse Dionysium

Carthusianum Lib. 1. De Simonia art. 11. „Quod (Re- gulares) recipiendo ad Ordinem seu vitam Monasticam, „recipiant eum ad vitam communem & eorum quæ ha- bent faciant eum participem secundum institutionem & „intentionem SS. Patrum, qui Ordines fundaverunt.”

XII. Cum ergo Monachi vi suæ professionis & admissio- nis ad Societatem Monasticam consequantur jus vivendi ex bonis Monasterii, æquè ac Canonicus vi suæ admissio- nis adipiscitur jus ad præbendam, consequens est, quod, si quid pro jure alimentationis seu sustentationis ab Ingrediente exi- gatur, nec ipsum quoque ingressum gratis dari; atque hæc quoque applicari possit illud dictum Paschalis II. supra rela- tum: *Quisquis horum alterum vendit, sine quo nec alterum provenit, neutrum invenditum derelinquit.*

XIII. Neque hic illud applicare jam pridem dubitavit Gra- tianus noster: „Sed adhuc obijciunt, ait, quod qui ingressuri „Monasterium pecunias tribuunt, non propositum Religio- nis, sed participationem stipendiorum Ecclesiæ emunt. „Temporalia ergo, non spiritualia ementes, nequaquam „Simoniaci habendi sunt. His itaque respondetur, non so- lum qui spiritualia, sed etiam qui temporalia eis annexa „pretio accipiunt vel tribuunt, Simoniaci judicantur.” Hæc Gratianus *Caus. 1. q. 3.* qui in suæ dictionis confirmationem, inter cæteras Patrum & Canonum auctoritates, jam allega- tum Paschalis II. dictum adducit.

XIV. „Itaque spiritualibus (scilicet admissione ad Ordinem & professionem) primò gratis exhibitis, non possunt „Religiosi (ait Dionysius Carthusianus Lib. 2. De Simo- niæ art. 4.) à recepto aliquid temporale exigere per mo- dum debiti persolvendum aut exhibendum, nec tanquam „pretium Religionis, nec tamquam sustentaculum vitæ, „ad quod exhibendum jam se ipsos obligaverunt.”

XV. Sunt nonnulli qui Simoniam committi fatentur, si vel pro religionis ingressu, vel pro sustentatione ingressi post professionem temporale quidquam exigatur, sed secus, inquit, si ut Monasterio provideatur de mediis unde sus- tentare Professum poterit & liberetur ab incommodis ex alimentatione professuri securus.

XVI. Sed nonne, dum aliquid exigitur à Professore, ut Monasterio provideatur de mediis unde sustentare Professu- rum poterit, re ipsa exigitur pro sustentatione vel alimenta- tione, ipsi Professore tanquam uni de communitate ex pro- ventibus Monasterii subministranda?

XVII. Num quisquam credat, Simoniam non in verbis dumtaxat consistere, si dicamus, Simoniam committi, dum ab ingrediente aliquid exigitur pro sustentatione, nequaquã verò committi, si exigatur ut Monasterio provideatur de mediis unde sustentare Professurum poterit?

XVIII. Insuper si hoc colore exigere liceat; atque simili formatione intentionis, & verborum adnotatione & ex- pressionem exactiones rerum temporalium à labe Simoniaca eximi possint; nonne non inutilia dumtaxat, sed & ridicula reputanda tot Ecclesiæ Decreta, & Monachorum statuta, quibus cavetur, ne ab iis qui ad Religionem transire volunt, aliqua pecunia exigatur; quibus itidem distictè inhibetur Religiosis universis, ne à volentibus ingredi eorum Mona- steria, nec ante nec post receptionem, pecunias aut res alias, etiã ad usum Ecclesiasticum, seu quemvis pium usum deputatas vel deputandas directè vel indirectè petere vel exigere quoquo modo præsumant; quemadmodum loquitur Extravagan. *Sane in vinea, De Simonia*, nec non alia Decreta inferius citanda.

XIX. An dicemus, Monasteria illa gratis ad Religionem postulantes admittere; eo quod Religiosi sciant suam formare intentionem, quod non exigant pro admissione ad Re- ligionem aut sustentatione Professuri, sed ut Monasterio provideatur de mediis unde sustentare Professurum poterit?

XX. Denique quid opus erat tot iteratis Decretis ad elimi- nandam hanc Simoniam, si Ecclesiæ credidisset, monasterio- rum Superiores & regulares exigentes & stipulantes pecuniam seu dotem ab Ingressuris à Simonia immunes, modò intentionem suam formarent, se pecuniam non exigere pro receptione ad Religionem, aut sustentatione Ingressuri post

profeſſiones, at ſolum ut Monafterio provideatur de medijs unde ſuſtentare Profeſſum poterunt, & liberetur Monafterium ab incommodis ex alimentacione Profeſſuri ſequuturis? Quid enim movere potuiſſet Regulares, ut hac formatione intentionis à Simonia non abſtinuiſſent? cum nihil minus pecuniæ aut commodi temporalis, quod unicè intenditur, habuiſſent.

Utinam illi, qui hujusmodi verborum formulis & intentionem reſtrictionibus Sacris Canonibus & Ordinum ſuorum Statutis illadunt, attendant ad illud Apoſtoli: *Deus non irridetur.*

CAPUT II.

An titulus paupertatis exactiones dotiũ juſtificet?

1. A multis ſæculis Regulares palliare voluerunt exactiones Simoniacas titulo paupertatis.
2. Frequenter prætextu paupertatis Monafterii, quæverè non ſubeſt.
3. Plura Monafteria videntur inſufficientia, quia proventus male impendunt.
4. Falſo creditur, quòd ſuppelleſtilem, menſam, aliaque liceat augere anctis proventibus.
5. Unde proveniat, quòd Monafteria quadam quòd diſſiora, eò majorem dotem requirant?
6. Exigere aliqua ultra neceſſaria ad ſuſtentacionem Profeſſuri in commodum Monafterii eſt Simoniacum; etiam ſi Monafterium ſit pauper.
7. Fæda Simonia eſt exigere pecuniam pro extruendis convivijs in die veſtitionis aut profeſſionis.
8. Non excuſantur à Simonia Monafteria, ſi exigant pecuniam in communes Monafterii neceſſitates.
9. Monafteria etiam inſufficientia incurruni Simoniã quia perſonam recipiunt propter pecuniam.
10. Oſtenditur quòd Eccleſia potuerit generaliter inhibere omnem temporalium exactionem.
11. Quòd titulum paupertatis excluſerit, probatur ex generalitate Canonum.
12. Probatur ex Extravagante Sane in vinea.
13. Hac Extravagans clariffimè titulum paupertatis excluſit.
14. Extravagans illa in pluriam Ordinum Conſtitutionibus obſervari præcipitur.
15. Plures Pontifices illam innovarunt.
16. Probatur quòd Concilio Lateranenſe ſub Innocentio III. titulum paupertatis excluſerit.
17. Idem probatur ex Conſtitutionibus Patrum Eremitarum S. Auguſtini.

Plures à Regularibus præfertim mulieribus ſub prætextu paupertatis Simoniacas exactiones in receptione ad Religionem jam pridem exercuiſſe teſtatur Synodus Lateranenſis ſub Innocentio III. in Cap. 40.

De Simonia his verbis: "Quoniam Simoniaca labes a deo pleraſque Moniales infect, ut vix aliquas ſine pretio recipiant in Sorores, prætextu paupertatis volentes hujusmodi vitium palliare &c."

Num hic verus an falſus fuerit paupertatis prætextus parum reſert, hoc conſtat, Moniales illo prætextu Simoniacas ſuas exactiones, teſte ipſa Synodo, voluiſſe palliare.

Et circa idem tempus de Monialibus ſui temporis ſcribit Jacobus à Vitriaco Cardinalis Hiſtoricæ Occidentalis c. 15. "quæ paſſim & publicè pro miſerabili Cœnobiorum ingreſſu pecuniam exigebant, allebant ſuam paupertatem, & de Simoniæ peſſimo crimine non curantes, dum orationis in forum negotiationis convertebant."

Multis autem titulis contingit falſum atque inſundatum eſſe paupertatis prætextum.

I. Primò, quòd paupertatem ac inſufficientiam Monafterii prætextant, quæ revera non ſubeſt, eò quod multa prætextant eſſe neceſſaria, quæ neceſſaria non ſunt.

"Religioſi, ait Dionyſius Carthuſianus, ſi ſub paupertatis colore aliquid volunt à recipiendis aut receptis per-

ſonis exigere, imprimis conſiderent, quæ, ut ait Dominus Anathiodoreniſis in Summa ſua, *paritas* ſeu *tenuitas* vitæ atque veſtitis voto paupertatis indiſpenſabiliter eſt annexa: imò & ſecundum Philoſophos natura paucis minimiſque contenta eſt. Et ſicut ad abſtinentiam, prout eſt virtus naturalis & acquiſita pertinet non plus de cibo ac potu accipere, quam expedit homini ad uſum rationis, expeditum, & convenientem naturæ ſuſtentacionem; ita ad abſtinentiam (ut eſt virtus inſuſa) ſpectat etiam aliquid neceſſariorum naturæ ſubtrahere, ut pro peccatis aliqua re, compenſatio fiat, & Paſſioni Chriſti conformet ſe Chriſtianus per quotidianam quamdam languinis ſui minoracionem, ac ſui ipſius ſalubrem mortificationem. Hinc juſta Apoſtolum, *Qui ſunt Chriſti, carnem ſuam cruciſixerunt cum vitis & concupiſcentiis.* Certumque eſt iſtud ad Religioſos poſſimum pertinere. Antequam ergo ſub paupertatis prætextu aliquid exigere audeant, diligenter ſe ipſos examinent, an ante omnia prætexta jam citè obſervent, ne ſuperfluitatem judicent neceſſitatem, & ne ſufficientiam judicent indigentiam: de delicatioribus, abundantioribus, pretioſioribus cibis ac potibus, veſtimentis ac cæteris utililibus, atque ad corpus pertinentibus utantur, quam regula inſtruit, præcipit ſeu permittit, & ne diſpoſitione utantur nimis laxa."

III. Indubie ſi proventus Monafteriorum juxta Religionem paupertatis & moſtiam impenderentur, plurima Monafteria, quæ indigentiam ac inſufficientiam prætextant, eoque titulo dotes ab ingredientibus exigunt, convenienti numero Religioſorum intertinendo pluſquam ſufficientia prehenderetur.

IV. Et unde tot Monafteria abunde fundata & dotata inſufficientiam & paupertatem hodie prætextant? niſi quod perſuaſum videatur multis Monafteriorum Superioribus, licitum eſſe pro modo & abundantia proventuum Monafterii ſuppelleſtilem, nec non menſam Religioſorum ac hoſpitiũ augere & ſplendidius lautiusque inſtrueri; adeo ut in Monafteriis quibuldam opulentiſſimis, quæ vulgo *Abbatia* vocantur, ſuppelleſ etiam argentea, quin & deaurata conveniens, ac quali neceſſaria credatur; canacula Abbatum ac hoſpitiũ autèis tapetibusque, non ſecus ac Principum aulae decorata eſſe oportere: Religioſorum ac Hoſpitiũ menſam pro ratione proventuum, ſerculorum varietate inſtructam eſſe debere ſupponant. His denique Abbatum famulitium atque externum apparatus conformem eſſe oportere exiſtunt.

Hoc agendi modo, quis miretur, ſi Monafteria, etiã abunde fundata & dotata, paupertatem & inſufficientiam prætextant?

Quid enim facilius, quam ita redditus Monafterii impendendo, debitis aliquibus gravari; aut aliis, quin & ſibi etiam perſuadere, redditus annuus Monafterii non eſſe ſufficientes oneribus ferendis, & impenſis quotidianis ſuſtinendis, dum jam ſemel perſuaſum ſibi habent, eam debere eſſe vivendi rationem.

V. Ex hac quoque perverſa Regularium quorundam perſuaſione, originem cepiſſe videtur abuſus, quem ſuo tempore communem eſſe dicebat S. Antoninus in Summa *Lib. 1. tit. 1. c. 5. n. 18.* & noſtro tempore deploravit Joann. Wiggers, nimirum: *Quanto Monafteriũ eſt abundantius, tanto volunt majores dotes.* Cum enim ſuppelleſ, menſa, totaque Monafterii inſtructio proventibus Monafterii abundantioribus commenſuretur, etiam majores prætexti poſſe dotes exiſtunt; ut ita data reſpondeant aliquantulum recipiendis.

VI. Adhæc ſi Monafterium ſit revera pauper ac inſufficienti, ut ingreſſum intertineat, paupertatis titulus ipſos Religioſos temporalia à Profeſſuris exigentes à Simonia totaliter non eximit; ſi non contenti iis quæ alimentacioni profeſſuri ſufficiunt, plura in commodum ipſius Monafterii extorqueant; ut poſt alios etiam ipſe Navarrus *Tract. de redditibus Eccleſiæ*, tamquam indubitatum tradit. "Illud pro certo habeant & animadvertant, ait, ex pacto aliud accipere ultra id quod neceſſarium ſuſtentacioni Monialibus judicio cordatorum cenſetur, eſſe Simoniacum: nam ex pacto nihil aliud poſſunt accipere præter illud quod

alenda Moniali ſit neceſſarium, eo quod ei Monafterium præ inopia non poteſt tribuere. Si ergo aliquid ultra acceperint, vel ſi dolorem excegerint, quando Monafterium poſſet eam alere, illicite recipiunt."

VII. Poſt hæc ſubjungit Navarrus. "Quod ſi hæc vera ſunt, quid, quæſo, dicemus ad prodigas illas expenſas, & profanos apparatus fieri ſolitos ex pacto tacito, vel expreſſo, dum vel ingreſſuntur Monafterium, vel profeſſionem emittunt? Quid aliud moderatius, quam ut hæc vehementer interdicanur & culpeſ, ac puniantur illæ, quæ talia faciunt; & ſimul etiam doceantur, quanto honeſtior apparet cunctis hæc inſipientibus, modèſta quædam humiliſque temperantia ſpirituali conjuncta contemplationi, quam pompoſa intemperantia mundanae cuidam admixta voluptati in funeralibus ejus, quæ per profeſſionem moritur mundo, & naſcitur vel excreſcit Deo."

Hunc abuſum in Cap. 19. De Simonia; nec non in Extrav. Sane De Simonia, aliſque Conciliorum ac Pontificum Decretis frequenter reprobatum, deploratum Chriſtiano Lepo: *Belgica inſirmum etiam hodie ad sæva diſciplinæ damna retinetur.* Utinam Superiores remedium efficaci adhibeant.

VIII. Quin & Monafteria etiam verè inſufficientia ultra neceſſaria ad alimentacionem ingreſſuri exigentia Simoniã non evadent, ſi Joanni Wiggerio credamus, ammeti per illa quæ exigunt, intendant communibus Monafterii neceſſitatibus occurrere: "Nam, inquit, non magis poteſt Monafterium, quæſum facere ex admiffione, aut receptione ad Novitium aut Profeſſionem, quam Montes Pietatis poſſunt facere quaſtum ullum ex tuo, quantumvis eſſent indigentes & in poſterioribus: eaque fundantur, pergit idem auctor, non in prohibitione humana, ſed in jure Divino."

IX. Ulterius prætextu paupertatis in Monafteriis verè inſufficientibus, ac inopia laborantibus, committitur Simonia; quia "frequenter contingit ut perſonam recipiant (inquit S. Bonaventura loco ſupra citato) amore pecuniæ, ita ut ſi poſſent pecuniam habere ſine perſona illa, non recipiant perſonam; ſed ut habeant pecuniam, perſonam recipiunt; & hoc penitus impurum eſt & Simoniacum... Et hoc faciunt plerique etiam ex mera inopia, optantes aliquem venire cum pecunia, quem recipient, ut eorum inopia repararetur, vel debita contracta ſolverentur. De talibus dicit Eccleſiaſticus: *Propter inopiam multi deliquerunt.*"

X. Cum ergo titulus paupertatis non raro falſus ſit & inſundatus, merumque, pallium ad tegendas Simoniacas exactiones; aut certe plures eò abutuntur, atque in Simoniacas pactiones ejus occaſione incidant, ſatis apparet, quòd merito Eccleſia potuerit prætextum hunc Religioſis eripere; atque ut ab omni pactione & exactione Simoniaca juſque periculo, & ſuſpicionem ſint remotiores, & tui, præcipere, ut nullam, etiam ſi paupertatis in admiffione ad Religionem pactiõnem ſtipulationemve interponant; tamen caſu aliquo per ſe & ex natura ſua poſſet eſſe licitum, ut Monafterium verè inſufficienti ab ingreſſuro peteret, ut neceſſaria ſuæ alimentacioni ſubmiſtraret; dice-ret; ſe non aliter admittere poſſe, eò quod Monafterium revera deſtituatur medijs temporalibus alimentacioni ejus neceſſarijs: quæ ſi adeſſent, libenter gratis admitterent: nec quidquam ex ejus velint admiffione lucrari.

Si tamen quis attendat, quam facile in Simoniacas, ſuſpectas ac ſcandalofas exactiones Monafteria incidant, ſi titulus paupertatis admittatur, non difficulter intelligit, quam merito Eccleſia omnem in admiffione ad Religionem pactiõnem atque exactionem prohibeuit; neque titulum paupertatis in ullo ſuo Decreto tamquam ſufficientem ad juſtificationem hujusmodi exactionis admiffit; quòd & revera feciſſe multis argumentis probari poteſt.

XI. Omnia imprimis decreta hæc exactiones proſcribentia generaliter ac indiſtinctè loquuntur; nulla inter Fan Eſpen Jur. Eccl. P. 1.

opulenta & non opulenta Monafteria ſãdã diſtinctione.

Imprimis Synodus Nicæna II. Can. 19. deplora: tantam execrabilem avaritiam Eccleſiarum Praefectos invaſiſſe, ut nonnulli eorum virorum ac mulierum, qui Pii ac Religioſi dicuntur, Domini mandati obliſi fallantur, & eos qui ad vitam Monaftericam accedunt, pecuniã admittant; ac deinde indiſtinctè in eos advertens, decernit: "Si quis inventus fuerit hoc facere, ſi quidem ſit Monafterii Praefectus ex Sacerdotali Ordine deponatur; ſi autem Praefectus, à Monafterio extrudatur, & alii Monafterio tradatur ad ſubjectionem."

Concilium Turonenſe anno 1163, ſub Alexandro III. in Cap. 8. De Simonia, ruruſ generaliter ac indiſtinctè ita loquitur. "Non ſatis utiliter in populo avaritia redarguitur, ſi ab his qui in Clero Conſtituti videntur, & praecipue qui contempto ſæculo Religioſum nomen proſtituntur & regulam, modis omnibus non cavetur. Prohibemus igitur, inquit, ne ab iis qui ad religionem tranſire volunt, aliqua pecunia requiratur."

Et in Concilio Lateranenſi III. ſub eodem Pontifice in Cap. 2. De Statu Monach. indiſtinctè iterum dicitur: *Monachi non pretio recipiantur in Monafterio.*

XII. His generalibus Conciliorum Decretis inſiſtens Urbanus V. in Extravag. NE IN VINEA De Simonia de communibus. Univerſis Abbatibus, Prioribus, Decanis, Praepoſitis & Magiſtris, nec non Abbatiffis & Prioriffis, aliſque Praelatis, quovis nomine nuncupatis, & eorum Officialibus quatumcunque etiam Eccleſiarum, Monafteriorum, Prioratuum, Domorum & locorum quorumlibet, Religionum, Ordinum etiam militarium, tam exemptorum quam non exemptorum, quocumque nomine cenſentur, ac Capitulis & Conventibus & ſingularibus eorum, tenore præſentium auctoritate Apoſtolica (*quamvis ait, ſi eis à jure inhiberetur*) diſtrictus inhibet, "ne tam à maribus quam à mulieribus volentibus ingreſſi eorum Religionem, Eccleſias, Monafteria, Prioratus, Domus ſeu loca, in earundem perſonarum receptione, aut ante aut poſt illam quocumque pacto, prædantia ſeu cœnas, pecunias, jocalia, aut res alias etiam ad uſum Eccleſiaſticum, ſeu quemvis pium uſum alium deputata, vel deputanda, directè vel indirectè petere vel exigere quoquo modo præſument. Sed eas potiùs cum omnimoda pietate recipiant, ac in victu & veſtitu ſicut alias perſonas ſuarum Eccleſiarum, Monafteriorum, Prioratuum, Domorum & locorum ſincera charitate pertractent: illa dumtaxat quæ perſonæ ipſæ ingredientibus purè & ſpontè, & plenè liberalitate, omni que pacto ceſſante dare vel offerre Eccleſiis, Monafteriis, Prioratibus, Domibus, & locis hujusmodi voluerint, cum gratiarum actione licitè recepturi."

Quomodo clariùs & expreſſius omnem quemcumque prætextum aut titulum excludere potuiſſet Pontifex. Unde Dionyſius Carthuſianus *lib. 1. De Simonia. art. 14.* de hac Urbani Conſtitutione agens dicit, eam tam evidenter excludere titulum paupertatis, ut verba nullam recipiant evaſionem aut palliationem.

Et *lib. 2. art. 10.* ait, quòd "Urbanus V. tam evidenter, imò clariffimè, omniſarè & rigorosè prohibuit omnem hujusmodi exactionem directè indirectè factam, ſive ſub ratione pretii, ſive colore indigentiae & ſuſtentaculi vitæ, ut conſtitutio illa nullã proſitus recipiat inſlexionem, reſortuam, epykizationem ſeu interpretationem ad oppoſitum, quemadmodum luce clariùs ex verbis ipſius eſt demonſtratum. Quam etiam Urbani conſtitutionem, pergit prædictus Doct. confirmavit ſucceſſor ejus Greg. abſque exceptione & interpretatione, ideò dato, inquit, (N. B.) quòd Thomas Raymundus, Joan. & qui ante Urbanum V. fuerunt, intendunt dicere, quòd aliquid per modum juſtentaculi vitæ exigi poſſit à perſona recipienda ſeu recepta, & quòd hoc non ſit Simoniacum ex ſua natura, attamen omnia illorum ſcripta & dicta ceſſant atque ſolvuntur per hoc quòd Dominus Apoſtolicus poſt eos deſterminavit & juſſit oppoſitum, per cujus diſtinctionem &